

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2818/2021
22.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Поповић, адвокат из ..., против туженог „НИС“ ад Нови Сад, кога заступа Никола Шијан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/19 од 03.06.2020. године, у седници одржаној 22.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/19 од 03.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/19 од 03.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судске јединица у Кули П1 208/17 од 8.02.2019. године, ставом првим изреке утврђено је да постоји потраживање тужиоца према туженом у износу од 1.790.905,83 динара на дан 04.06.2018. године. Ставом другим изреке утврђено је да на исти дан, постоји потраживање туженог према тужиоцу у износу од 1.471.959,80 динара, па је ставом трећим извршена компензација потраживања и обавезан тужени да исплати тужиоцу разлику између утврђених потраживања у износу од 318.946,03 динара, са законском затезном каматом обрачунатом од 05.06.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да на износ од дуга од 318.946,03 динара у корист тужиоца уплати допринос за социјално осигурање надлежним фондовима социјалног осигурања Републике Србије. Ставом петим и шестим изреке одбијен је тужбени захтев од досуђених до тражених износа накнаде штете (изгубљена зарада), наведених у изреци, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, као и тужбени захтев да се тужени обавезе да на те износе разлике у заради, уплати у корист тужиоца допринос за обавезно социјално осигурање. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 92.381,84 динара.

По жалби тужиоца, пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1874/19 од 03.06.2020. године преиначена је првостепена пресуда, тако што је обавезан тужени да тужиоцу поред износа досуђеног првостепеном пресудом, по основу накнаде штете исплати и износ од 376.077,04 динара са законском затезном каматом на главницу од

275.748,23 динара почев од 05.06.2018. године, те да на досуђени износ главнице у име тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и да му накнади трошкове парничног поступка у износу до још 62.636,16 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке жалба тужиоца је у преосталом делу и жалба туженог су одбијене и потврђена је првостепена пресуда. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу до 22.065,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став други).

Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада штете (изгубљена зарада) због незаконитог престанка радног односа. Висина штете је утврђена тако што је по приговору туженог, извршена компензација потраживања за износ отпремнине који је тужени исплатио тужиоцу приликом престанка радног односа. Другостепеном пресудом досуђен је већи износ накнаде, јер је код одлучивања о висини штете, тужиоцу признат квартални и годишњи бонус који би остварио да му није престао радни однос. Тужени је обавезан да на досуђени износ накнаде, у корист тужиоца, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање. Сходно наведеном, побијаном пресудом је одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, па имајући у виду да одлука у споровима са оваквом врстом тражене заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном спору, то Врховни касациони суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или интереса равноправности грађана, из чега произлази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Сходно наведеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Тужба је поднета 22.05.2017. године, ради накнаде штете, а вредност предмета спора износи 2.949.737,65 динара, који на дан подношења тужбе представља динарску

противвредност од 25.145,00 евра (на дан подношења тужбе 1 евро је вредео 117,3050 динара).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Ревизија на основу цитиране одредбе закона због преиначена првостепене пресуде дозвољена је само у ситуацији када је ревизију изјавила странка којој је због преиначења првостепене одлуке право ускраћено или смањено. Подносилац ревизије у овом случају је тужилац, а тужиоцу одлуком другостепеног суда право није ускраћено ни смањено, будући да је његова жалба делимично усвојена, па из тог разлога ревизија тужиоца није дозвољена због чињенице да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

У конкретној ситуацији ценећи све околности трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, сходно члану 154. став 1. ЗПП и одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић